

ISUS – ZVIJEZDA ILI PROTUZVIJEZDA?

Živimo u vremenu spektakla kad pojedinci pošto-poto žele biti u žarištu pozornosti. Nisi li bio na televiziji, u novinama, nisi ni postojao, nema te. Čini se kako je danas jedno i jedino važno: Biti 'zvijezda', biti 'promi', 'prominentan', biti 'celebrity', 'star' ili 'starleta', svejedno. Nije važno gdje i u kojoj ulozi, nije važan ni način, pogotovo ne moralnost, etičnost postupka: u glazbi, na filmu, u športu, na televiziji, u novčarstvu, politici, pa čak i u kriminalnom okruženju. Nije upitna etičnost nastupa, ponašanja, pa ni sablažnjivost postupaka. Važno je biti 'zvijezda', 'star(leta)', pa makar i po skandalima. Nitko ne diže glasa protiv razaranja temeljnih ljudskih vrijednosti, u gotovo svim sredstvima priopćavanja.

Prije stanovita vremena znani je glumački par dobio dvojke. Dvojke kao i sve ostale. Ali, zato što su to djeca 'prominentnih' osoba, jedna je revija platila četrnaest milijuna (!) dolara kako bi mogla prva objaviti slike blizanaca, roditelja koji ni po čemu ne mogu biti uzorom u životu. Što je međutim s milijunima isto tako umilne dječice, novorođenčadi, koja nikomu nisu zanimljiva samo zato jer nisu djeca 'prominentnih'? Kakvo i gdje bijaše rođenje Isusa Krista, u kakvim okolnostima? Daleko od javnosti! Nije svako rođenje svakodnevno, nije svako novorođenče planetarni događaj, nije svaki čovjek rođen biti zvijezda. Zna se tko, i što i gdje, i koliko vrijedi. Prema svjetskim mjerilima. S očekivanjem dolaskom na svijet neke zvijezde započinje novo vrijeme, novo stvaranje (rađanje 'supernove!'), kao da je u pitanju novi mesija. I hysteriji nikad kraja! Ili pak očekivanja od novoga predsjednika svjetske sile, čovjeka promjena. «Čovjek koji će promijeniti svijet!» Kako, čime, u komu smjeru? Kakav absurd, kakva luciferska i prometejska preuzetnost?! Pitamo se samo, do kada ćemo naivno nasjedati obmanama (ili Obamama) i pričinama?

Promjena dolazi samo iznutra, iz obraćena, Bogu okrenuta srca, ne promjenom vanjskih čimbenika ili vlada. Što se promijenilo nakon pada Berlinskoga zida u misaonom i životnom sklopu suvremenog svijeta u minulih dvadeset godina? Svijet su mijenjali oni koji su promijenili sebe, koji su znali reći osobnim prohtjevima i nižemu 'ja' odlučno 'ne', pa bili to kršćanski sveti ili asketi u drugim religijama (Ghandi!). Znamo i za prevratnike, koji su iza sebe ostavili pustoš i smrt kad su zaboravili ili zanijekali Boga.

Običnom svijetu godi veličati zvijezde. Kao da ih to izvlači iz njihova otužna svednevla, žudeći da s tih zvijezda padne nešto 'zvezdane' prašine na njihovo svagdanje sivilo. Jer te celebrities okružuje aura, mitologija novoga, njihova su djeca jamstvo novine života: A star is born - Zvijezda je rođena!

Nekoć su ljudi tražili moralne uzore, a danas im godi 'prominencija' s kojom se žele poistovjetiti u njihovu zlu i grijehu. Veliki pisci i umjetnici nemaju šanse na tržnici ispraznosti. Prošla su vremena mecena i dobrotvora koji su promovirali velike glazbenike, graditelje, umjetnike, kipare,

slikare, pa i znanstvenike. Danas kao da nikoga ne boli glava zbog toga. Zvijezde su u pitanju. Njih okružuje 'svetačka aura' besmrtnosti, oni su sretni povlaštenici utisnuti svoje stopalo u aleji 'velikana' u ovodobnoj Sodomi i Gomori, rodozačetniku zala, grijeha i nastranosti. 'Zvijezdama' se svaki grijeh oprašta, one nas čupaju iz hladnog sivila, one podaruju našim životima čari izgubljena života. One navodno mogu vratiti što je izgubljeno u političkim ili novčarskim obećanjima.

Obični se svijet ne spitiče o njihove grijeha, preljube, propale brakove, svakodnevne skandale, drogiranje, umiranja zbog predoziranja. Ta suvremena božanstva nalik su grčkome Olimpu na kome se orgija, opija i bludniči, postupa potpuno neljudski, mrzi, ubija, vara, čini preljub, vode ratovi. Ti bogovi i njihovi potomci silaze danas među obične smrtni ljude i tješe nas... Posrnule su zvijezde čak vjerodostojnije od svetaca, njihove riječi mogu ne znam kako biti otrcane, ali jer dolaze iz 'popularnih' usta, onda to zvuči jednostavno ljepše, uhu ugodnije. Ako je to dopušteno njima, zašto to ne bismo okušali i mi? Kad mogu oni, zašto ih ne bismo mogli i mi slijediti? I tako imamo posvemašnje urušavanje morala i svih vrijednosti.

Nema više Svete obitelji, koju su u tisuće inačica oslikavali i opijevali toliki umjetnici. Zapadu se, čini se, ogadilo kršćanstvo, ljudi su prestali iščekivati neka bolja vremena. 'Nesveta obitelj novih zvijezda' ne obećava bolja vremena, ali su tu da nas 'dispensiraju', da nas odriješe od naših grijeha. I tako se rađa suvremena medijska religija u kojoj je dopušteno sve, gdje se smije sve, i zato je ravno huli kritizirati zvijezde. Zadaća je kritičara - bilo u športu, umjetnosti

ili politici - ne kritizirati, nego popularizirati! Popularizirati i promicati grijeh, preljub, rastavu, pobačaj, istospolne zajednice, suvremene izopačenosti, slobodarstvo, bezvrijednosti.

Isus – protuzvijezda svjetskim mjerilima

Sagledamo li, pak, samo nakratko Isusov život, moramo reći kako on nije bio nikakva zvijezda, nego upravo protuzvijezda. Od samoga rođenja u špilji, preko zabitna života u Nazaretu. I kad mu je došao Napasnik u pustinji te ponudio da postane svjetska zvijezda koja će sve očarati, Isus ga je odlučno otjerao. Mnóstva izbjegava nakon čudesa. Ne želi da ga zakralje. Uvijek se povlači u samoću, pustinju, molitvu. Učenicima i izliječenima zabranjuje govoriti ili razglašavati njega i njegova djela. Unatoč tomu što smo od Božića stvorili idilu, pastoralu, Božić je potpuna opreka idili i ugodi. Dolazak na svijet u štali, zapravo u udubljenju u špilji, gdje su obitavale životinje i pastiri, daleko je od stila svjetskih 'celebrities'. Daleko je to od palača i kraljevića iz bajki, nema prinčeva ni paževa iz mitologije. Dijete u jaslama, Patnik na križu! Otkupitelj na križu? Ne, to svijet ne želi niti hoće. Imao je Isus savršeno čutilo. S radoznalošću ili senzacijama ne može se stvoriti ništa vrijedna ni trajna.

I makar se Crkva kroz povijest nerijetko priklanjala svjetovnom ponašanju, ljudskim potrebama za slavom, što je zatamnivalo istinsku bit kršćanstva, ipak je uvijek bilo istinskih obnovitelja poput Franje iz Asiza, koji su svojim stilom bili nešto poput čišćenja savjesti i pamćenja Crkve,